

રશિક મહિના સંગ્રહ.

—*—*—*

ગુદા ગુદા કવીઆના ખતાવેલા

એકલા કરીને.

૨૪૩૦

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

બુક્સેલર,

માહાદેવ રામચંદ્ર.

—*—*

અમદાવાદમાં.

સાહુપુર વનમાળીવાંકાની યોજમાં

દુર્ગાવનદાસ દુર્જયનદાસ પટેલ.

એએએ પોતા ૫ એએએ

પ્રેસમાં છાપા.

—*—

સંવત ૧૯૪૧—સને ૧૯૮૫

કીંમત ૦-૨-૦. એ આના.

રશીક મહિના સંગ્રહ.

-***-

સારદાના મહીના.

રાગ મંદેસાનો.

આસો માસે મમર માતા મરસ્વતી,
વામ વસો જુહાએ આવી માત જો;
નર નારીને નવરાતરી મન માનતી,
રજની દીવસ -હૃદય મંડિનાં રળીઆતજો;
સેવક થઈ મમરજી માતા મારદા.

૧

કારતક માસે પંડીત કાળીદામની,
વામી જીમે આપ્યું માતા વરદાનજો;
અમરત ચોધડીએ જાણે તે અવતરયો,
અમર થયો ને અમર કર્યા રાજાને જો.

સેવક. ૨

માગશરે માતા મગવાની આશ છે,
અલખેલી પું પૂર અમારા કોડજો;
જગદંબા છોજી જીમે જશ દાયની,
આપ પ્રતાપે નામે આપણુ ખોડજો.

સેવક. ૩

પોશિ પંડીત પામ્યા પ્રખ્યાતી કંઈ,
તે મધજોછેમાવડી પુજ પ્રતાપજો;
પાર ન 'ધક્ષા શેશ મહેશ પુજ પામીયા,
કહી ગયા તે વેદ પૂરાણે છાપજો.

સેવક. ૪

માધે પંડીત માધ ગયો થઈ મલપતો,
તેને નામે મહીનો લખીએ માધજો;
વળી પાંચમ દીન પ્રગટી વસંત પંચમી,
દીન રજની નવ લાગ્યો એક ડાઘજો.

સેવક. ૫

ફાગલુ માસે હોળી આવી ફાલતી,
રમ જીભત્વને સુખ ખીલે શણગારજો;
જો માતા ક્રોંકરવર પું કરણા કરે,
અતીથિતો માનુ તરિ ઉપકારજો.
અર્ધતરે ચીત ચોટયુ છે પુજ ચરણમાં,

સેવક. ૬

(૨)

વરણુ વરણુમાં કર તુ તારો વાસજો;
 ગરજો શેવક આપ્યો તે ઉગારતું;
 દીનદયાળ તું હું છું તારો દાસ જો. શેવક. ૭
 વધશામે વીપત વીધારો વીરવની,
 એકલુ માયુ અંતર અતી અકળાયજો;
 તુ માતા પીતા તું છું એા માવડી .
 તુ રીએ તો કરે રાંકને રાવજો. શેવક. ૮
 જો તાપ તપે મારું તનડું તપે,
 સીતળ કરીને છાટો ઠંડુ નીરજો;
 અમરત પાઈ ઉછેરે માતા માહરી,
 મવળી ભાગે તો તો મારી ભીડજો. શેવક. ૯
 અસાડ મહીને છોડ અસાડી આપને,
 જાણો માણ જનમો જનમ જરૂરજો;
 ધન ગરજે ને વળી ઝાલુકે વીજળી,
 દ્રષ્ટી તારી થકી નથી હું દુરજો. શેવક. ૧૦
 શાવણુ માસે સેવુ ને સમર શદા,
 ધરું તેપર માતા તારું ધ્યાનજો;
 રમ બસ કર રમના રમથી ભરપુર તું,
 વળી વળી માયુ એ તારૂ વરદાનજો. શેવક. ૧૧
 ભાદરવે ભલી ભાત ભજવો ભકતની,
 ભારે ભારે તોજ મણે વધભાગજો;
 એવીજ છે ઈછા મા મારે અંતરે,
 મન મોહનને રીએ સંજ્ઞા લોકજો. શેવક. ૧૨

બહુચરાણના મહિના.

શીવરાત્રીકરભોળા એ રાગ.

મહંતરે ચીત ધાણું બાંધ્યું, નમી નમી બહુચર આરાધ્યું;
 મન મારૂ ગોમે જઈ લાધ્યું, શેવોને સંખલપુર રાણી. ૧
 વધશામે વાવલીયા વાયા, માણના ગઢ ભણી આયા;
 અંબાળીની મોટી છે માયા, શેવોને સંખલપુર રાણી. ૨
 જો તો જીવતીએ મારી, હરી હર 'ધસ થકી ન્યારી;
 જો ગોખ ઉપર બલીહારી. સં ૩

અશાડોતો મેઘ ધણી ગાળે, છતર સીર બહુચરને છાળે;
ચાર પહોર ચોધડીઆં વાળે. મેં ૪

આવણે સરવડીએ વરશે, માણને બજશે તે તરશે;
નકી ખીખ અથડાઈ મરશે. મેં ૫

બાદરેયો બલી પેરે ગાળે, સેવકને મનમુખે થાળે;
બ્રહ્મતાં પાવણડી માળે. મેં ૬

આસો માસે આવી દીવાળી, આવ્યાંછે અંખાને કાળી;
ગરમે રમે બહુચરાખાળી. મેં ૭

કારતકે કોણડી ખેલે, ન આપે મારી માણને તોલે;
તે જોતાં તણે ભાવન ડોલે. મેં ૮

માગસરે સરેવરમાં નહાયે, ચાચર આવીગરખાતો ગાયે;
શેવકની મા કરજો સાયે. મેં ૯

પોસે પ્રીત ધણી ધારી, પંડવ પાંચે લીધા ઉગારી;
કઠિરવ સરવે ગયા હારી. મેં ૧૦

મહિતો મને નથી ગમવુ, મન માર રહેછેરે ભમવુ;
મનમાર માણમાં રમવુ. મેં ૧૧

કાગણે ફેરફેરે હોળી, પેહરયાં માએ ચરણાંને ચોળી;
કેશર બહુ છાંટ્યાંછે ગોળી. મેં ૧૨

બારે માઝ પૂરણ કીધા, દહીતને દંડભલા દીધા;
અમર સંજીને ઉગારી લીધા. મેં ૧૩

આસો સુદ ખીજને બુધવારે, બારે માઝ થયાનીરધારે;
વલભની ચડજો મા વારે, શેવોને શંખજપુર રાણી. મેં ૧૪

જીવણપ્રાણના મહિના.

રથ આંખા અકરડના, છુટા નંદ દરબાર;

શબ્દ કરેછે સુંદરી; વળી જીએ છે વાટ.

રથ જોડીને રાધવ ચાલ્યારે, મથુરાના તે મારગ ત્રાહારે;
ઠહાસો ડોકાર વળી વળી જીએરે, નેણુ ભરેને રાધકા રૂએરે.

મારા બાળા તે પણના ખેલીરે, શું જાએછો માયા મેલીરે;

જીવણ પ્રાણુછો, આતમા રામ છો. ૨૬

કારતગ મહીને કંથ શીલાવ્યા, રહી ન મકે નારી;

અંતર જમી નથી અન્નણ્યા, હસી ઉઠ્યા રહી હારી.

મેંતો મંબુજીની સેવના ન ક્રાધીરે, મેલી થાપણુ ઝોળી લીધીરે;
 મારી હરીએ દઆતજી દીધીરે, જીવનપ્રાણુછો આતમારામછો. ૧
 માગશર રહીને મલી ગમ્યા, જઈ ખેઠા જગદીશ,
 કોઈ શંદેશો લાવે મામનો, તેને ચરણે નમાવું શીમ,
 તેને ચરણે નમાવું શીશરે; કોઈ દેખાડો જગદીશરે;
 હું રાંધુરસોઈ પતરીશરે, જીવન પ્રાણુછો આતમારામછો. ૨
 ધોપ મહીનાની પ્રીતડી, જોખનની જંગળ,
 જમણુ હતાં તે જમી ગમ્યા, હાલા મેલ્યા થાળ;
 હરીએ હાલા તેમેલ્યા થાળરે; એવી જોખન તણી જંગળરે,
 મારી જય જીવાની પાળરે, જીવન પ્રાણુછો આતમારામછો. ૩
 માહા મહીનાની ટાઢડી, અતી રાતે અધકાર;
 આંસુ લોચન વહી ગયાં, વરસે ટ્રાણીત ધાર;
 મને પ્રેમની તે વેદના થાયરે; હુથી એકલડાં ન રહેવાયરે;
 મારી થરથર કંપે કાયરે, જીવણુ પ્રાણુછો આતમારામછો, ૪
 ફાગણુ કુદરો કુલડે, રમતા રાધવરાય;
 આશુ કુલે સુંદરી, હરી તજી ગમ્યા જમણી બહાય;
 વાહાલો સોળસે ગેલીએ માંયરે; કાનુને કાંઈ ન કહેવાયરે;
 વાહાલો મુકી ગયો વન માંયરે, જીવન પ્રાણુછો આતમારામછો. ૫
 અઘતર અંધો ફાલીયો, પીપળ આપ્યાં પાન;
 નાંચો નાગર નાવલો, મને તેનું લાગ્યું છે તાન;
 મને તેનું લાગ્યું છે તાનરે, મને હરી બન્યાની હામરે;
 કોઈ દેખાડો શ્રીરામરે; જીવન પ્રાણુછો આતમારામછો. ૬
 વધશાએ વાય વાવલા, મુખનુ ઉડું નુર,
 તાપ તપે તનડુ તપે, હરી મેલી ગમ્યા છે દુર;
 એવો આંચો છે માથે ઉનાલોરે, એવો કપટી કાનડ કાલોરે,
 મને મુકી ગમ્યા મોરલીવાલોરે, જીવણુ પ્રાણુછો આતમારામછો. ૭
 જો જાણુ આવશે, વેગે વીઠલ રાય;
 ચંદન ધોળું વાડકે, વીઝણુ ઢોલું વાય;
 હરીને વીઝણુ ઢોલુ વાયરે, મારી ધડી પલક જીગ જાયરે,
 મારા કાળજમાં કાંઈ થાયરે, મીલણુપ્રાણુછો આતમારામછો. ૮
 અગ્રાડ અમકે વીજલી, ધન ગરજે હમ ધોર;
 આંસુડે ભીંજાય મારી સુંદરી, મીઠડાંજોલે મોર;

એવા મીઠા બોલે મોરરે, કરે બપુઆ કલોલરે;
 મારૂ જંગે જોખનનું જોરરે, જીવન પ્રાણુછો, આત્મારામછો. ૬
 આવણુ વરશે ઝરવડીએ, નહાવું નીરમળ નીર;
 પેહરયાં પીતાંબર પોતીયાં, આઢણુ આછાં ચીર;
 હરી આઢણુ આછાં ચીરરે, આપણે નાતાં જન્મનાં તીરરે;
 એવાં ઢંગતાં શીત શરીરેરે, જીવન પ્રાણુછો, આત્મારામછો. ૧૦
 બારરે બોલો ગામીઆ, પાણુ નાંખ્યા બળવીર,
 ચીર હતાં તે હરી ગયા, મારૂં શણુ ઢાંકું શરીર;
 માહારી પોહિયે નજર નાંખીનાંખીરે, વહાલે ભરવાડની ગતીરખીરે;
 શામળીએ ન જોયું ઝાંખીરે, મીવન પ્રાણુછો, આત્મારામછો. ૧૨
 આશામાશ બલે આવીઆ, મડિની પુરી આમ;
 તોગણુ બાંધાં ટોડલે, એમ ગાય હરી જન દામ,
 ઘેઘે મગન ગાયરે ત્યાં થેઈ થેઈ થેઈકાર થાયરે,
 ચોતા વફતાનાં સ કટ જાયરે, જીવન પ્રાણુછો; આત્મારામછો. ૧૪

નંદલાલના મહીના.

આંખોને નંદલાલ, રમવા આવોનેરે,
 નીગમે થયાછો નાથ, રમવા આવોનેરે.
 કારતક મેતો કરટેરે કાઢયો, બરદરીએ જેમ જહાજ; રમવા ૦ ૧
 માગનર મહીને મારગડેરે મેલી, હવે આમાર કોણુછે મેલી,
 ગીગધર વીન થઈ થેલી. રમવા ૦ ૨
 પોપ માએ નીવણુ પ્રાણુ તળુંછું, લોકડીયાંની લાજ લોપુંછું;
 શ માર તોજ કરૂંછું, રમવા ૦ ૩
 મહા મહીને મંદીરીઆંરે મુતાં, હરી વીના આમનીયાંરે મુતાં,
 વહાલા વીના જાયછે જોખનીઆં, રમવા ૦ ૪
 કાગણુ ફગફગતી હોળી, અખીલ યુદ્ધાલે ભરાવુરે જોળી;
 વહાલા વીના ખેલે કોણુ હોળી રમવા ૦ ૫
 અર્ધતરે મને ચીતારે લાગી, સુતી સેજલડીમાં અબકીને જાગી;
 વહાલાની લેહ લાગી. રમવા ૦ ૬
 વનશાખે વાવલીના વાયા, આંખ ઉઘાડી ચોદેશ જોયા;
 આંસુ પાલવડે લોહાં. રમવા ૦ ૭

જેઠ માસે જગજીવન આવે, વઘણુવ શરે વધામણી લાવે;
 વહાલો મારો કાંઈ ન કહાવે. રમવાં ૦
 અમાડે હું અખળા નારી, જોખન દરિએ પુરછે ભારી;
 પીયુતા વચનને વીસારી. રમવાં ૬
 શરાવણુ તો શરવડીએ વરસે, નદીએ નીરધણેરાં ઢળસે;
 વાલો મારો શી રીતે ઉતરસે. રમવાં ૧૦
 ભાદરવો ભરદરીએ ગાજે, લીલાં વન નવ પલવંછાજે;
 વાલો મારો કાંઈ નવ લાજે. રમવાં ૨૦
 આસો માસે દેવદીવાળી, લોક વણુ મુકે સેવ સુવાળી;
 વાજા વીના તે જમે કોણુ વાળી. રમવાં ૨૦

કશ્મીજીવણુના મહીના.

આસો આવો શીવશંકર ભોળા—એ રાગ.

કારતકે કળત ગયા મેલી, આંખડીએ આંસુગી હેલી;
 ગોપી કરે ગોકુળમાં પેલી, આધવગી નારે ઘટે તમને.
 મધવિરો થાએને વહેલી, કે વાંકો અંબોડો મેલી.
 ગોરી એના જોખનમાં પેલી; આધવગી નારે ઘટે તમને ૦ ટેક. ૧
 મગશરે મંદીરમાં રમતાં, ભિજાં ખેરી ભોજગીઆં જમતાં;
 હવે અમે કેમ નથી ગમતાં. આધવગી ૦ ૨
 પોશિ કહેજો પીત કરી પેહેલી, ગોરધનનાથ મથુરાં ગયા મેલી;
 વધાઈ મોકલજો પેલી. આધવગી ૦ ૩
 કુખળ્યા તે સોકય થઈ મણિ, વાલો મારો મથુરામાં માણે
 તરછોડા નંદ તણા લાણે. આધવગી ૦ ૪
 કાગણે રંગરમતાં હોળી, સુંદર પેહેરી ચરણા ને ચોળી;
 કુમ કુમ કેશરમાં ધોળી. આધવગી ૦ ૫
 અધતરે ચીતવન કરી મુકયાં, સરીર અમ અટવાઈ મુકયાં;
 નારીએ નીશાશા મુકયા. આધવગી ૦ ૬
 વઘણાએ વાટ જુએ ગોપી, જળ્યા નીજ મા ખાપગી લોપી;
 કાગુડાને કુખળ રહી રોકી. આધવગી ૦ ૭
 આવી તટ દાણુ લેતા દહાડી, મથુરામાં રંગ રમતાં નારી;
 બુદ્યા કેમ ગીરીવર ગીરધારી. આધવગી ૦ ૮
 જેઠે જાદવને હરીએ, તારી મારી કાંઈ રંગ રશીએ;

હરી હવે ગોકુળમાં વસીએ. ઓધવજી૦ ૯
અમાડે મેવલીઓ માણે, તેથી મારૂં દીલ દેખી દાઢે;
એકલડાં મુક્યાં માહારાણે ઓધવજી૦ ૧૦
ગ્રાવણમાં શું કરીએ મજબની, ગોઠું નહીં દીવશ કે રજબની;
વ્યાકુળ ફરે વીનતાઓ પરજબની. ઓધવજી૦ ૧૧
ભાદરવે ભરજોયન નારી, ઘેરે નહીં આંખ્યા ગીરધારી;
વાલાગીએ મેલાં વીસારી. ઓધવજી૦ ૧૨
આશિએ ઓધવજી આંખ્યા, શંદેશે શામ તણો લાંખ્યા;
રાધકાગીને મન બાંખ્યા. ઓધવજી૦ ૧૩

સીતાજીના મહીના.

સાખીઓ.

મારા શામ સુંદર ત્રી રામરે, કેને આશરે રહીએ; મારા પદ પદ
માની પ્રણામરે, લજના રંગ લઈએ; ધર બહાર અલગ ધનરવા-
મરે, મારા મુમ નવ જઈએ. ૮૬.
કારતક કેમ કરી કાઢીએ, જીગ જેવી પણ જાય; ત્રાગથી જે તોડી-
એ, પણ મળવાને મત અકળાયરે. માં ૧
જેવન દરીઆ ધુધરે, પીયુ દેશવર દુર;
અગ્નિપ્રવા અણ અનુભવી, તે શું નારીનું જાણે જુરરે. માં ૨
માગર ઘેર વીજોગણી, પીયુ પરદેશ પ્રમાણ,
ખવાય અગ્નિ ખોળીયું, જેના પરચપડીયા પ્રાણરે. માં ૩
જળથી જીવી માંછી, રાખો કરી વીંધક;
વાર મારા વાલમા, એના પ્રાણ ન રહે પણ એકરે; મારા ૪
પોથે પ્રાણમ પ્રીતડી, વીરહ બાણ વા વહાય;
એ ધાયલનો અંત નહી, એનું તન તરફડીયાં ખાયરે. માં ૫
ખાવ પીયું એલવું, આઠણ પહેરણ અંગ;
એલવું ચાલવું એમવું, એને પોઠવું ન ગમે પલંગ; માં ૬
માથે મન તલસે ધાણું, જીરે વીજોગણ નાર;
લક્ષ વીંછીની વેદના, ઉપજે ચીતમાં અનેક વીચારરે; મારા ૭
ફાગણ હોળી ફાલતી, ફાગ રમે શગિ કોય;
એક હોળી મારે આંગણે, બીજી હાઈએ હોળી મારે હોયરે;
મારા ૮

પ્રીતરમાં ભડકા બળે, જન દેખે નહીં ઝાળ;
 વળખાં મારે વીધવીધે, જેને ડશીઓ વીરહ નાગરે. મારા૦૧૦
 અધતર અકોર ચીતની, શરી વીદેશી શામ;
 ભર જોખનમાં એકલી, એતોદાઝયાઉપર જેમ ડામરે; મારા૦૧૧
 સુમાગીઆં જે સારસાં, સન્નેડ સનેહ સહીત,
 ક્યમ કરીવશીએ એકલાં, રાણીજનયા જનમનીએ રીતરે. ૧૨
 વા વાયા વધશિખના, આંખે આવી શાખ;
 ભોગી ભમે વીદેશમાં, થાય -હૃદય બળીબળી ખાખરે. મારા૦૧૩
 મુગાને મપનું થયુ, મનમાં રહી મુળય;
 પ્રીતીનુતો પારખુ જે મીમે કહું નહીં જાયરે; મારા૦ ૧૪
 જેઠ તાણુ તડકા પડે લાય જેરી છુ વાય;
 મુતા મંદીર માળીયાં, મુગી મેજલડી ખાવાધાયરે. મારા૦ ૧૫
 જાય ન રજની દીન જતાં, રાત ગએ દીન જાય,
 વીરહદુખ મહાવેદના, એ તે નજરે જોઈ કેમ જાયરે. મારા૦૧૬
 અમ્રાડ ઝબકે દામની, ધન ધરજે નભ માંય;
 બપઝિઆ પેડેપેડી કરે, શુભી વીરહણી વ્યાકુલથાયરે મારા૦૧૭
 દેવદાનવ પશુ પક્ષી, માનવ તાં કોણુ માત્ર;
 જીવતાંપ્રેત વીજોગીયું, ગાળ વિરહ વીરહીજનગાત્રરે. મારા૦૧૮
 ગગવણુ વરસે શરવડે, નદીએ આંખે નીગ;
 લીલી ભુમી ભામે ભલી, ગાજે તરવર ધોર ગંભીરરે. મારા૦૧૯
 ધોર અધારી રાતડી, ઝરઝર વરસે મેહ;
 આંખેથી આંસુ ઢળે, જેનો શવામી ગયો તજીનેહરે; મારા૦ ૨૦
 ભાદરો ગાજે ભલો, રાજવી સહી વધભોગ;
 રગમાં રડિરવ રોગ એ, જેને વહાલાંનોથાય વીજોગરે. મારા૦૨૧
 અપા અંખેલી મોગરા, નવ પદ્મવ વન વહાય;
 વીરહણી જાત જવારીઓ, તેતો શામે સુકાઈજાયરે મારા૦૨૨
 આસો આવ્યાં નોરતાં, રમે જમે તરનાર.
 દીવમ દીવાળી દોહલા, તેતો જાણે જગત-કરતારરે; મારા૦૨૩
 દપતી અંગ ઉમંગમાં, ગાનતાન ગીત રંગ;
 અંગરાગ અદ્ભુત યથા, જયજયકાર જાણુવે અનંગરે મારા૦૨૪
 મન મોહન અમી માણથી, થાય પરબુ પરશત.
 અંમ શીતા જેમ રાખીયાં; તેમ ટાળે વીરહબાધી દનરે; મારા૦૨૬

કૃષ્ણજના મહીના.

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

કારતકે કરશન ગયા મેલી, મારે ધેર આવો વનમોળી;	
કુપ્પળ કેમ ગમી કાળી, આવો હરી રામ રમે વાલા.	૧
માગસરે મારગડે રમતાં, ભિળાં બેસી બિજનીઆં જમતાં.	
હવે હરી કેમ નથી ગમતાં. આવો	૨
પોશે તે શોભ પડ્યા અમને, તીકમગી શું કહીએ તમને;	
દીલાઆ મારે દીધા અમને. આવો	૩
માધે મારે અધારી રાતો. ફુલડીએ પીછાવી ખાટથો;	
વહાલે લીધી મધુરાંની વાટથો, આવો	૪
ફાગણે ધેર ફરે હોળી; પહેરણુ ચરણાને ચોળી;	
ચુંદડી મારી કેશરમાં રોળી. આવો	૫
અર્ધતર ચીત કરે આજા, મધુવન મોરલીયો વાજા;	
દરમન દો નંદતણા લાલા. આવો	૬
વધશામે વાટલડી જોતી, ઉભી રહી ધ્રુમકડે રોતી;	
પાલવડે આંશુડાં લોતી. આવો	૭
જોતે તો જગજીવન આવે, વધામણી સઉ લેકો લવે;	
વહાલો મારો કશુએ ન કહાવે; આવો હરી	૮
અશડે અખજા રહી ઝાંખી, વહાલે મહારે ભરજોખન રાખી;	
વીચારો તે વાત થશે વાંકી. આવો	૯
શરાવણુતો શરવડીએ વરશે, નદીએ નીર ધણા ઢગશે;	
વાલો મારો શી રીતે ઉતરશે. આવો	૧૦
બાદરવો બલી પેરે ગાળે, વહાલા યધ વીહળ તમ કાળે;	
વાહાલો મારો જરીએ ન લાળે. આ	૧૧
આસો માસો આવી દીવાળી, શેવો વણુ કે શુવાળી;	
વાહાલા વીના આ શી દીવાળી. આવો	૧૨

નંદકીસોરના મહીના.

કારતક માશે કહાનજી સાંહેલીરે,	
શે અપરાધે શામ, ગયા મને મેલીરે	૧
અવચુલુ અમારા શા હશે સાંહેલીરે,	
ને હરીએ ઉતારણુ હેત ગયા મને મેલીરે.	૨

- મને એકલાં અન બાવે નહી, સહિલીરે,
એ મહોટુ દુખ મહારાજ ગયા મને મેલીરે. ૨
- કોણુ આગળ કરે ગોઠડી સહિલીરે,
વહાણે તજીયુ ગોકુલ ગામ ગયા મને મેલીરે. ૪
- કઠણુ થયા છે કહાનજી સહિલીરે,
તે સુણે હઘડા માંય ગયા મને મેલીરે ૫
- તે દુઃખે દાજી ધણુ સહિલીરે;
હરી ધણુ દેખાડી હેત ગયા મને મેલીરે. ૬
- કારતક કઠણુ કહાડીઆ સહિલીરે,
ના આઆ નંદકીસોર ગયા મને મેલીરે. ૭
- માગશરે મથુરામાં ગયા શખી આપુરે,
મને એક પલક જીગ જાય મંદેશો કાપુરે.
ધરનાં કામ ગમે નહી શખી આપુરે,
મારૂ ચીત પ્રભુની પાસ શંકેસો કહાપુરે. ૮
- વીંદરાવનમાં કોણુ જશે શખી આપુરે;
મારલી વાશે કોણુ મંદેશો કહાપુરે. ૧૦
- બંશીબટના એકમાં શખી આપુરે,
હારે કીડા કરશે કોણુ શદેશો કહાપુરે. ૧૧
- દાણી થઈ કોણુ ધેરશે, શખી આપુરે,
કોને માગ્યા દઈયુ દાણુ મંદેશો કહાપુરે. ૧૨
- હશીને કોણુ ખોલાવશે, શખી આપુરે.
મને કરશે કોણુ કટાક્ષ મંદેશો કહાપુરે. ૧૩
- માગશર મોટો મરમ તજી શખી આપુરે.
પરજુ નાગર નંદકીસોર મંદેશો કહાપુરે. ૧૪
- પોસે પરજુ મુકી ગયા સો દવોરે,
તમે નંદજીશોદાના હરી અહી આવોરે; ૧૫
- જમનામાં ગીદુ પડયો, શો દવોરે;
પરજુ કાળી નાગની કાજ, હરી અહી આવોરે. ૧૬
- મનદરે ધન વરમાવીઆ, શો દવોરે,
ગોવરધન દવારકાં કાજ, હરી અહી આવોરે. ૧૭
- છો જાદવ અમે આહીરડાં શો દવોરે;
તેલોડ લાજને કાજ, હરી અહી આવોરે. ૧૮

જમનાંગીમાં જીજતાં શો દવોરે,
 ચીર હરવાને કાજ, હરી આહી આપોરે. ૧૯
 વહાલાં તે વેરી થયાં, શો દવોરે;
 હરી એમ ન કીજે નાથ, હરી આહી આપોરે. ૨૦
 પોસે પેમદા વલવલે, શો દવોરે;
 તમે જીવણુ નંદકીશોર, હરી આહી આપોરે. ૨૧
 માથે મળવા નાથને, મન હીસેરે;
 હું જોજીછું ચોદશ વાટ, કહી નવ દીસેરે. ૨૨
 શીઆળે સુખ સાંભળે મન હીસેરે;
 કેમ જાએ મોઢી રાત કંઈ નવ દીસેરે; ૨૩
 મોરલી સુણવા માહર, મન હીસેરે;
 મેં સોધા મહુ ગોવાળ કહી નવ દીસેરે. ૨૪
 જે હમણું કરતા નાથગી, મન હીસેરે;
 અમે સોધું વંદરાવન, કંઈ નવ દીસેરે, ૨૫
 સપનાંતર શરખું થયું મન હીસેરે;
 અમે તેદુખ કેમ શહેવાય, કંઈ નવ દીસેરે. ૨૬
 આવડુ અમે જાણુ નહી, મન હીસેરે;
 છેક આપરી જેહ, કંઈ નવ દીસેરે. ૨૭
 માથે મન વીહવળ થયાં, મન હીસેરે;
 તમે જીવણુ નંદકીશોર, કંઈ નવ દીસેરે. ૨૮
 કાગણુ કહુ ફરી ફરી, દુખ કાપોરે;
 શ્રો ગોપીજનના પરાણુ દરશન આપોરે, ૨૯
 વસંત આંચો વીઠલા, દુખ કાપોરે;
 ગુલાલે ભરયા ગોવીંદ, દરશન આપોરે. ૩૦
 હોળી હરખે ખેલીએ, દુખ કાપોરે;
 રમવા મરખી રાત, દરશન આપોરે. ૩૧
 માથે મુગટ કર મોરલી, દુખ કાપોરે;
 પરખુ જમનાજીને તીર, દરશન આપોરે. ૩૨
 ગોપીઆ મહુ વલવલે, દુખ કાપોરે;
 એમ કઠણુ ન થઈએ કંઈ, દરશન આપોરે;
 હરી હવે ધણી થઈ, દુખ કાપોરે;
 આચીતા એકાંત દરશન આપોરે. ૩૩

કાગણુ ફરકે આંખડી, દુખ કાપોરે,
 છેા જીવણુ નંદકીશોર, દરશન આપોરે.
 અર્ધતરે ચીંતા કરે, સહિ બાળારે,
 સ્વામી વીજોગે જેહ પરગટી જવાળારે. ૩૭
 વદન કમળ સુકાઈ ગયાં, સહિ બાળારે;
 નવ સુજે એકે પેર પ્રગટી જવાળારે. ૩૮
 સજીગાર શેજે પરહરી, સહિ બાળારે;
 સુકાયાં સહિનાં ગાત્ર, પ્રગટી જવાળારે. ૩૯
 ઘેલાંસી ફરે ગામમાં, સહિ બાળારે;
 નાહી કરસન વીના કાંઈ વાત પ્રગટી જવાળારે. ૪૦
 ગુણુ ગાતી ગોવીંદના, સહિ બાળારે,
 પહે નેતરે આંસુ ધાર, પ્રગટી જવાળારે. ૪૦
 સોક સમુદરમાં પડી, સહિ બાળારે;
 તેનુ રહ્યું નહી ઠોર, પ્રગટી જવાળારે. ૪૧
 અર્ધતરે ચીત ઠરે નહી સહિ બાળારે;
 છેા નાગર નંદ કીશોર, પ્રગટી જવાળારે. ૪૨.
 વધશાખે સહિ વલવલે, કયાં જઈએરે;
 મારે હૃદયે દુખ અપાર કોને કહીએરે. ૪૩
 તીકમગી તે તજી ગયા કયાં જઈએરે;
 વળી હમે દુરીજન લોક, કોને કહીએરે; ૪૪
 પ્રાણુ અમારા પ્રભુકને; કયાં જઈએરે
 વળી શાસ્ત્ર જણુદનુ માલ, કોને કહીએરે; ૪૫
 સુનુ સમજી જેખીએ, કયા જઈએરે;
 ગયા જીવન પ્રાણુ આધાર, કોને કહીએરે. ૩૬
 કઠાણુ થયા છે કહાનગી, કયાં જઈએરે;
 હમીએ નવ જાએ પ્રાણુ, કોને કહીએરે. ૪૭
 પરેમ પંથમાં સહિ પડી, કયાં જઈએરે;
 છે વાંકી સમજી વાત, કોને કહીએરે. ૪૮
 વધશાખે રાખ્યાં વેગળાં, કયાં જઈએરે.
 છેા નાગર નંદ કીશોર, કોને કહીએરે. ૪૯
 જો કહાવે અંખતાં, એમ હરીનેરે;
 શુ અટકયા કુખબ્યા સાથ, નાઆવ્યા ફરીનેરે. ૫૦

(૧૩)

પરીત કરી લપટાઈ ગયા; એમ હરીનેરે;	
મળી મધુરાં કેરી નાર, ન આંખા ફરીનેરે.	૫૧
વાંક કાઢીને વળગતાં, સહિ હરીનેરે;	
જૂલી શુ હુ ભગવાન, ન આંખા ફરીનેરે.	૫૨
અમો અમળાનુ શુ ગળુ, કહો હરીનેરે;	
તે તમને ન ઘટે નાથ, ન આંખા ફરીનેરે.	૫૩
વાંકસો છે વીકલા, કહે હરીનેરે;	
દેઈ છેહ ગયાઓ છેક; ન આંખા ફરીનેરે.	૫૪
માર જોયમીયુ એજે ગધુ, કહે હરીનેરે;	
હુ કયાં લગી રાખુ ખીર, ન આંખા ફરીનેરે.	૫૫
જોડે ડેહ જોઈ ગયા, કહે હરીનેરે;	
છો નાગર નંદકાશિર ન આંખા ફરીનેરે.	૫૬
અમ્રાડે ઘન આવીયો, એા બેનીરે;	
થયો વીજળીનો અમકાગ, મનડુ રહેનીરે.	૫૭
અપધામા પીડે પીડે કરે, એા બેનીરે;	
મદમાના બોલે મોર, મનડુ રહેનીરે,	૫૮
સેજે પેડેડો સાંભરે; એા બેનીરે;	
વળી મંડયો વરસે મેહ, મનડુ રહેનીરે.	૫૯
લોક લાજ મે પરહરી, એા બેનીરે;	૬૦
હુ જાઉં પ્રભુની પામ, મનડુ રહેનીરે.	૬૦
ધીરજ મેં રાખી ધણી, એા બેનીરે;	
હજુએ નવ આંખા નાથ, મનડુ રહેનીરે.	૬૧
કોઈ સંદેશો કહે મને, એા બેનીરે;	
હરી આવશે આજ કે કાલ, મનડુ રહેનીરે.	૬૨
અમ્રાડે ના આવીઆ, એા બેનીરે;	
છો જીવણુ નંદકાશિર મનડુ રહેનીરે.	૬૩
આવણુ વરસે સરવડે, તે સાલેરે;	
આંખા એમાસાના દન, કોહો કેમ સાલેરે.	૬૪
હરી કુબળા સાથે બેલ કરે તે સાલેરે;	
વાલે મુકી વરજની નાર, કહો કેમ સાલેરે.	૬૫
સંદેશો ના કહાવીઓ તે સાલેરે;	
તમે લોક થયા મહારાજ, કહો કેમ સાલેરે.	૬૬

(૧૪)

વહેરીડા કરે વાવડી, તે ઝાલેરે;	
માર પુરણુ બાંધ્યું મન, કહો કેમ ઝાલેરે.	૬૭
વીડલ રાખ્યાં વેગળાં, તે ઝાલેરે;	
શું નથી જાણુતા નાય કહો કેમ ઝાલેરે.	૬૮
હરી ચતુર થઈ ચુકી ગયા, તે ઝાલેરે,	
ગયું જાણુપણમાં આજ, કહો કેમ ઝાલેરે.	૬૯
થાવણુ શુનો હરી વીના તે ઝાલેરે;	
છો નાગર નંદકીશોર, કહો કેમ ઝાલેરે.	૭૦
બાદરેયો કહે બાવણુ, 'શ્રીજ નારીરે;	
તમે જીતા જગજીવન હરી હું હારીરે.	૭૧
રમતાં રાડ કીધી હમે, 'શ્રીજ નારીરે;	
તમે ક્ષમા કરો અપરાધ, હરી હું હારીરે.	૭૨
મનમાંથી વ્યાકુળ થઈ, 'શ્રીજ નારીરે;	
હવે દયા લાવો મહારાજ, હરી હું હારીરે.	૭૩
તમે કહેશો તે કરશું અમે, 'શ્રીજ નારીરે;	
પ્રભુ રમે રાખતા રીસ, હરી હું હારીરે.	૭૪
ત્રીકમની તમે તજી ગયા, 'શ્રીજ નારીરે;	
કેમ વરશેરે વરસાદ, હરી હું હારીરે.	૭૫
અમે આહીર અહંકાર તજ્યો, 'શ્રીજ નારીરે;	
તમે છો દીનદયાલ, હરી હું હારીરે.	૭૬
બાદરેયે ભુદર નવ મદ્યા, 'શ્રીજ નારીરે;	
છો નાગર નંદકીશોર, હરી હું હારીરે.	૭૭
આસોમાં સખી આવશે, વનમાળીરે;	
મારે થાશે હરીશુ ભેટ, આજ દીવાળીરે.	૭૮
પ્રેમ જોઈ ગોપી તણો, વનમાળીરે;	
હરી આજા કહેવાય, આજ દીવાળીરે.	૭૯
ગોપી સુઝે હરખે ધણું, વનમાળીરે	
ઘેર ઘેર મંગળ ગાય; આજ દીવાળીરે.	૮૦
ફરી ફરી મુખ નીરખતાં, વનમાળીરે;	
સુઝે હરખે ઘેલી થાય, આજ દીવાળીરે.	૮૧
ગોપી પ્રેમે કરતી આરતી, વનમાળીરે;	
વળી પાંચે હસતી જોય, આજ દીવાળીરે.	૮૨

(૧૫)

મનોરથ મુઠિ પુરણુ કરયા, વનમાળીરે;
થયા તે બારે મામ, આજ દીવાળીરે. ૮૩
આસોમાં હરી કરી મળયા, વનમાળીરે;
છો નામર નંદકીશોર, આજ દીવાળીરે. ૮૪

શ્રી અંબાલના મહીના.

કારતક માસે કરણા કરો મુજ માતરે, મા અંબાજી;
અલખેલી અંબા માંભળ મારી વાતરે, મા અંબાજી. ૧
વાત માંભળીને મમર શ્રીહરી નાથરે, મા અંબાજી;
તારા દરશનની મને મોટી અંબા આમરે. મા અંબાજી ૨
માગશર માસે મન મળવા અકળાયરે, મા અંબાજી;
તારી ઈચ્છા કરતાં અંબા દીન વહી જાયરે, મા અંબાજી. ૩
દીન વહી જાયને આત્રા મુજને મોટીરે, મા અંબાજી;
તારા રંગ મંડપમાં હુ નવ આવી લોટીરે, મા અંબાજી. ૪
પોમ માસે મુજને મળવા શોપરે, મા અંબાજી;
મુજ રાંક ઉપર શો ધરો માજી રોશરે, મા અંબાજી. ૫
રોશ ન ધરીએ તમેછો દેવી દયાળરે, મા અંબાજી;
જેનુ નામ ધરવે સેવક જન પ્રતીપાળરે, મા અંબાજી. ૬
માહા મહીને કાંઈ વરત માંભળાં તમાગુરે, મા અંબાજી
મા શુ જીઓછો કુડાં કરમ અમારાંરે, મા અંબાજી. ૭
કુડાં કરમની કરણીએ મધ્યાંનરે, મા અંબાજી;
તારા દરમનનુ મનેમોટુ અંબા ધાંનરે, મા અંબાજી. ૮
કાગણુ માસે કરી કરી ઉલટે અંગરે, મા અંબાજી;
રંગ ભરયાં મનડાં નવ કરશે બંગરે, મા અંબાજી. ૯
બંગ ન કરશે તનહ માજ તલખેરે, મા અંબાજી;
ચીત અમારૂં ચરણે આવી અટકેરે, મા અંબાજી. ૧૦
ચઈતર મહીને ચીતા મુજને જાલીરે, મા અંબાજી;
જનમ ધરીને નવ નીરખ્યાં અંબામાજીરે, મા અંબાજી. ૧૧
નવ નીરખ્યાં મે અંબા અકળ સ્વરૂપરે, મા અંબાજી;
મા વળતાં કયાંથી દેખીશ માનાં રૂપરે મા અંબાજી. ૧૨
વધજીવ મહીને વરમ જાય દેહ નાહીરે, મા અંબાજી;

મા હવે વળતી વેળા રહીએ માડીરે, મા અંબાજી.	૧૩
વેળા માડી માથે મોટું દુઃખરે, મા અંબાજી;	
વળતાં કયાંથી દેખીશ માનાં મુખરે, મા અંબાજી.	૧૪
જેઠ માસે મુજને તેડો ડેઠરે, મા અંબાજી;	
નહી તેડોતો જીવત જીવે વેઠરે, મા અંબાજી.	૧૫
વેઠ થશેને મીઠયા યાશે જનમરે, મા અંબાજી;	
ભાગ્ય નથી પાણુ ઓછાં મારાં કરમરે, મા અંબાજી.	૧૬
અમાડ માસે અટક ન ધરીએ માતરે, મા અંબાજી;	
તારા દરશનને મોટે તલશે મારૂં તનરે મા અંબાજી.	૧૭
તન તલશેને દયા ન આવે મારીરે, મા અંબાજી;	
મા દયાળુ દીલથી શુ મુકોએ કાઢીરે, મા અંબાજી.	૧૮
થાવણુ માસે સંઘ ભરાય બહુ ભારીરે, મા અંબાજી;	
મા ઈછા હોયતે આવે તારે પારેરે, મા અંબાજી.	૧૯
મા પાપી હોયતે નીરુએ પાવન થાયરે, મા અંબાજી.	
મા સંઘ ભરાયને સડિને ઈછા થાયરે; મા અંબાજી;	૨૦
ભાદરવામાં શીદને મન ભમાવોરે, મા અંબાજી;	
તારાં દુરલભ દરશન આપી તાપ સમાવોરે. મા અંબાજી.	૨૧
તાપ સમાવી સીતળ કરજો છાંયરે, મા અંબાજી;	
સીમાનમાવતાં પ્રાસ્વીત પ્રણે થાયરે, મા અંબાજી.	૨૨
આસો માસે અરજ સાંભળો વેલીરે, મા અંબાજી;	
મા આરાસુરમાં કરો આનંદની હેલીરે, મા અંબાજી.	૨૩
હેલી કરીને પુરો મનની આશરે, મા અંબાજી;	
શેવક જનને તેડો તમારી પાસરે, મા અંબાજી.	૨૪
બારે માસ પુરણ ક્રીધા માતરે. મા અંબાજી;	
મા વીશમપરી વીરવામ ન કરશે ધાતરે, મા અંબાજી.	૨૫
તેરમો મહીનો પુરસોતમ કહેવાયરે, મા અંબાજી;	
મા હમી પ્રતાપે પુરસોતમ સહુ ગાયરે, મા અંબાજી.	૨૬
આરાસુરમાં નીત્યે આનંદ થાયરે, મા અંબાજી;	
કરજોડીને બાપુ શેવક ગાયરે. મા અંબાજી.	૨૭

દવારકાના મહીના.

કોરતક મહીને એ શું ક્રીષ્ણ કામરે શામળીઆ,
અબલાને તરછોડી આલ્પ ગામ મારા શા.

(૧૭)

કેન્દ્રી ઓથે હુતો જઈને રહુરે શામળીઆ,	
જોયનીઆની પીડા કેને કહુ મારા. શાં	૨
વાલા તેંતો ઘણી કરીછે ધાતરે, શાં	
અંતર માંહે જીએ તપાશી વાત. મારા શાં	૩
આ નોધારીનો નાવેલીએ પરદેશરે, શાં.	
વેહેની લાહયો લાગી બાળે વેસ મારા શાં.	૪
જીવાનીનું પુરવહીને જાયરે શામળીઆ.	
દહાડે ને દીવસે તે ઓછુ થાય. મારા શાં	૫
અગજીતો પ્રીત એમ શુ જોડીરે શાં.	
જાતાની વેળાએ છેકજ તોડી. મારા શામ.	૬
વાયદે તો આવી દરમન દેજોરે, શાં.	
દવારકાંના સ્વામી અમને મળજો મારા શાં.	૭
માગશર મહીને કેઈ પેરે હુ રહુરે શાં.	
સુખડાંને દુઃખડાં તો કેને કહુ મારા શામ.	૮
પેકે વીનાતો ઘેલી હુતો થાઈરે, શામં	
આ મેલ્યુ ને મંતાડુ બુલી જઈ. મારાં	૯
ધણીજી મુજને આવી ધારણુ દેજોરે, શાં	
કાંઈ મીડલડી વાતોતો મુજને કહેજો મારા શાં	૧૦
બનમાળી તુંતો લીલાનો સાથીરે, શાં	
ક્રોડીતો તે ઝાલો કેમ રહે હાથી. મારા શાં	૧૧
અમે તમારાં દાસલડાંતો થઈએરે શાં	
મોટાને ઠેકાણુ કાંઈ નવ જઈએ મારા શાં	૧૨
દયા હઈઆમાં કાંઈક તમેતો લવોરે. શાં	
પ્રીતલડી જાણીને ઘેર આવો મારા શાં	૧૩
એ મહીનામાં વરસ ગયાંછે લાખરે, શાં	
દવારકાંના સ્વામી દરમન દાખો મારા શાં	૧૪
પોસ માસે ના આવેતો મરીએરે, શાં	
વીખડાંને ખઈને તો ધાતો કરીએ. મારા શાં	૧૫
મુજ તેંતો કાપ્યાં છે આજરે, શાં	
લંપટને તો કશી ન આવી લાજ મારા શાં	૧૬
ભવસાગરમાં બુડી હુતો જઈરે, શાં	
કોનાને પાલવડા તાણી સારી મારા શાં	૧૭

તમ વીનાતો ક્યાંથી લીજો લાગરે, શાં	
તમે તો ધરતી ને ઉપરછે આભ મારા શાં	૧૮
ચુક અમારી નજરે સી છે ચઢીરે શાં	
કઠણ હુધિયાના થઈને ગમ્યા વઢી મારા શાં	૧૯
જીવડો અમારો વ્યાકુળ તેંતો કીધારે શાં	
પડતાને ઊપર તો પાપ દીધો મારા શાં	૨૦
કુડું તેંતો મુજશું કીધું કામરે, શાં	
દવારકાંના સ્વામી પુરો હાંમ મારા શાં	૨૧
માહા મહીને તો એલેલે જાણે શામળીયાં	
સીયાળાની ઢાડો મુજને વાય મારા શાં	૨૨
જતાંને ખેડાં તો સુગું લાગેરે શામળીયાં	
સુખડાંને સંભારી બાણ વાગે મારા, શાં	૨૩
હીમ હવે તો પડવા માંડ્યું કંરે શાં	
એજાડી સુન્નીછે આવો ધેર મારા શાં	૨૪
હીમાલો તો હાથોને અતી હીંડ્યોરે શાં	
દોહલા દીતની ભાગો મારી ભીડ્યો મારા શાં	૨૫
કઠણ વેળાના આવી સંકટ હરજોરે શામળીયાં	
વીનતાને તો વાલ કરીને વરજો મારા શાં	૨૬
ટળ વળતાને પાણી તમે પાવોરે શામળીયાં	
સીયાળો ગાળવાને ધેર આવો મારા શાં	૨૭
વીરવાસીને વાઈને ત્યાં રહ્યારે શામળીયાં	
દવારકાંના સ્વામી મુઘા થયા મારા શાં	૨૮
કાગણુ મહીને પરેમવાડી રહીછે ફોલીરે શામળીયાં	
ધેરાધ્યા રમેછે કેમર ધોળી મારા શાં	૨૯
વંદરાવનની વેલો મરે કુલીરે શામળીયાં	
લીલીને રહીછે કાંઈ ડાલો જુલી મારા શાં	૩૦
દવનાં લાગ્યાં વન થયાંછે લીલાંરે શામળીયાં	
કુલડીયાં કુલ્યાંછે રાતાં પીળાં મારા શાં	૩૧
આંબલીએતો મારછે રૂડી રીતરે શામળીયાં	
બાવળીઆતો કુલ્યા પુરણુ પ્રીતે મારા શાં	૩૨
આ રતમાંતો એવંતાના આવોરે શામળી, ૦	
કાગલીઓ લખો કે કાંઈ કાવો મારા શામળીયાં	૩૩

ડાહયાનેતો કહેવું ન પડે કાંઈરે શાં	
ખીડયાંને બલીએ છીએ રૂઢીયામાંય, મારા શાં	૩૪
વીરહ તણાતો ભીતર બડકા લાગેરે, શાં	
દવારકાના સ્વામી સુતા જાગે; મારા શાં	૩૫
અર્ધતર મહીને આંતામાંતો ફરે શાં	
ઠારણ મારાં ઠારો વારેઠર; મારા શાં	૩૬
આ દુખડાંતો મુખે મેંતો મહયારે શાં	
કંઠણ હઠઆના એવા કેમ થયા, મારા શાં	૩૭
ઉનાળાનો તડકો આકળો લાગેરે શાં	
ધરતીતો બંકિછે કામ જાગે; મારા શાં	૩૮
મોહ તણાતો બડકા મુજને લાગેરે શાં	
ધરમાંહે જઈને ઉડા આધે મારા શાં	૩૯
વાલા તારી કુપલીએ કરમાયરે, શાં	
મેં આ વીનાતો સુકાઈ સૂકાઈ જાય મારા શાં	૪૦
ધુતારાને વાર ન લાગી જાતાંરે શાં	
નમેરાંને દયા ન આવી વાતાં. મારા શાં	૪૧
છ મહીના તો અર્ધતર મહીને થયારે; શાં	
દવારકાના સ્વામી ક્યાં ગયા મારા શાં	૪૨
વધશામે તો વાર તમને લાગેરે; શાં	
અખળા તારી તરત પરાણુ તે તાગે. મારા શાં	૪૩
ગોકુળ આપો ગીરધારી તમે ચાલીરે. શાં	
બાતલડીએ તો આપણુ કરીએ વાલી. મારા શાં	૪૪
અંઝાર તો મુજને મેણા મારેરે, શાં	
કાનુડો સંકે કહીને પોકારે મારા શાં	૪૫
કે મુજને મેલાને તો ગયારે; શાં	
કુખજનતા ખેલીડા જઈને થયા મારા શાં	૪૬
ચીતંબુ તે તો મારા મનમાં રહ્યુરે શાં	
અણુચીતંબુ તે આગળ થયું મારા શાં	૪૭
શુ કરીએ બાધ કરમ તણા છે ભાગેરે; શાં	
આ વેળામાં કંથ તણા વીજોગ. શાં	૪૮
ઉભી ઉભી અરજ કરૂં છુ તારીરે; શાં	
દવારકાના સ્વામી જો જો ધારી મારા શાં	૪૯

જેઠ મહીને તો વાવલીઆ ધણા વાયરે; સાં	
તારણીને તાલા વેલી થાય મારા સાં	૫૦
પંખીડા તો વાવસ જઈને બેઠારે, સાં	
માળા તો ધાલીને પ્રીતે પેઠાં મારા સાં	૫૧
પરદેશી તો પરદેશથી આંખારે; સાં	
સમાચાર કોઈ તમારા નવ લાંબા. મારા સાં	૫૨
મથુરાના વાસી તમે થયારે, માં	
ગોકુળીયાને જાણો તાં શું રહ્યા મારા સાં	૫૩
આંધ્રુ પાત્ર કંથ તણી છે દાસીરે; સાં	
ધુતારીએ રાખ્યાં રંગવીલાસી મારા સાં	૫૪
ચતુર હોય તે સાં નરસુ જાણે, સાં	
વૃષિકી તો મનમાં વાતો આણે. મારા સાં	૫૫
દયા કરીને દુખ અમારાં કાપારે; માં	
દવારકાંના સ્વામી, સુખડુ આપો. માં	૫૬
મામ્ર અસાડે ચોમાસુ ભરપૂરે સાં;	
વરમાળો આંખો, તે જોજો ઉર મારાં	૫૭
મધુરે મધુરે મેવલીયાતો વરશેરે. સાં;	
ઝડાઓને લાગી તો જીવ તલમે. માં	૫૮
નાંતી મહોટી નદીઓનાં જે નીરરે; માં	
વહીને ચાલે છે દરીઆ તીર. માં	૫૯
જ્યાં જઈ તાં જળ તણો નહી પારરે, સાં	
ધરતીએ તો સજીયો છે શણગાર. માં	૬૦
માર દાદુર ખોલે છે મોટા વનમાંરે, સાં	
અપધયો તરશે છે એવા દનમાં. માં	૬૧
એવી ટેક હોય તો એને મળજેરે, સાં	
પ્રેમી જનના રનેહી વહેલા વળજે માં	૬૨
પંડ પડે પણુ પીઝને નવ ભજીએરે, સાં	
દવારકાંના સ્વામી સુખડાંસજીએ. માં	૬૩
શરાવણ મહીને શરવડીઆંતો પડેરે, સાં	
મેવલીઓ ગાજે છે વાદળ સડે. માં	૬૪
આડી અવળી વાદળીઓતો ધાયરે, સાં	
કાળા પીળા ડુંગરીઆ દેખાય. માં	૬૫

બીજળીએના ઝાલુકા બહુ થાયરે, માં	
જીવતીએ તે જરા ન જોયુ જાય. માં	૬૬
ધરતી ઉપર જલ તથા નહી પારરે, માં	
પગ માંડવાને નથી એકે ઠાર. માં	૬૭
વંજગેલાને વાટમાં નવ મેલારે માં	
ચરણ કમળથી પગ આગળા નવ ઠેલો મારાં	૬૮
દન રજની તો કેઇ પેરે જાયરે. માં	
તમ વીના મેં તો નવ રહેવાય, માં	૬૯
અવગુણનો તો એકે નથી પારરે. માં	
દવાગકાંના સુવામી કરજો વહાર. માં	૭૦
બહુ થયુ ભાદરવો ભલે આંચોરે; માં	
સુંદરીતા મનમાંતો મારો ભાવો માં	૭૧
સમઝિર બેઠી ભજન હુનો કરતીરે. માં	
કાનુડાનુ ચીતવન ચીતમાં ધરતી માં	૭૨
એવામાં તો સપનુ મુજને થયુંરે, માં	
ઝગહગ રૂપ આવીને ઉભુ રહ્યુ માં	૭૩
ભાવ કરીને હેતે મુજને બિટયારે. માં	
રંગ વધાર્યો શોક મરવે મટયો માં	૭૪
સેદિજ તણુ તો મારૂ લીધુ જાયરે, માં	
ધણુ તો દીવમની ભાગી બુખ માં	૭૫
જનમ જનમની ભાવટ મારી ભાગીરે. માં	
એવામાંતો મજક કરતી જગી. માં	૭૬
પાતળીએ તો પૂરણુ ક્રીંચી મેરરે, માં	
દવાગકાંના સુવામી આલો ધેર. માં	૭૭
આશો માથે દીવળી છે મારેરે, માં	
દીવાને ક્રીંધાછે સુધળે દુવારે. માં	૭૮
ક્રીંપા કરીને માવાજીએ આજરે, માં	
મારકુને સુધારકુ મારૂ કાજ. માં	૭૯
પૂરવ જનમની વાચા તેનો પાળીરે, માં	
ક્રીંપા કરીને વેળા મારી વાળી. માં	૮૦
કુત્તીને ફરહુ આનંદ અંગેરે, માં	
મોતીડે વધાવુ શમઝિર સંગે. માં	૮૧
સંવત અઢાર તેરીશે કારતક મારરે, માં	

(૨૨)

એકાદસીએ પુગ મહીના પાર. માં	૮૨
ગર તણી કીરપાએ મંતો ગાપારે, માં	
મંતો સુગો અચીક મારી માયા. માં	૮૩
શેવક તારે સ્વામી પામે રહેછે, માં	
કરનેડીને દામ દવારકો કહેછે. માં	૮૪
શીખે શુભેને નીત કરે અભ્યાસરે, માં	
ધીજ મંડળમાં સદાય તેનો વાસ. માં	૮૫
પૂરશોતમ માથે અઠળક ઢળીઆરે, માં	
સુખડાના મીઠુ તો વહેલા વળીઆ. માં	૮૬
માનનીઆ તો મળીને મંગળ ગાયરે, માં	
આનંદને આછવ ધણેરો થાય. માં	૮૭
તરીઆ તોરણ મંદીરીએતો મળકેરે, માં	
મોતીડાની શેરો માંછી લગકે. માં	૮૮
ચારે પુગે કમપુરીની ક્યારીરે, માં	
અંદનની તો આકળીઆ દીશે સારી. માં	૮૯
ચોકમાં તો રોપાવ્યા છે રોપરે, માં	
વારી તારા લટકા ઉપર આપ. માં	૯૦
અરગ કપરની આરતી સદા થાયરે, માં	
સુભતાં મારી દુરંદ બુધી જાય, માં	૯૧
ચોક ઉપર ખેડા દીનોનાથરે, માં	
દવારકાંના મુગામી આંખા મારે હાથ. માં	૯૨

તુળસીના મહીના.

ધન ધન પાટણ ધન ધન ગાંમ, ધન તુલસી તાર	
ઉત્તમ નામ. સાંભળો શુભવંતા.	
અસાડે તુળસી રોપ રોપાવે;	
દેવ દમોદરને નીદ્રા નઆવે. સાંભળો શુભવંતા.	૨
મરાવજુ તુલસી દોદોરે પાંને,	
હરખ્યા ત્રી નારાયણ તુળસીને નામે સાં	૩
ભાદરવે તુળસી લેરેરે જાય,	
કંઠે સોવરાવે ત્રી જલધરાય. સાં	૪
આશોએ તુલસી આશા વળુધા,	
દેવ દમોદરે ગોખામાં લીધાં. સાં	૫

કારતકે તુલશી બાળ કુવારી, લગન નીરધારીને પરણ્યા મોરારી. ઝાં.	૬
માગશ્વરે માવટડે હરીઆ, સીઆળે તુલસીનાં આણારે કરીઆ. ઝાં.	૭
પોઝ માસે પડ્યારે પોકાર, તુલશી વના સુનો અંશાર, ઝાં.	૮
માહા મહીને શુધ બ્રુધનબુલે, તુલશીવિતા ત્રીભાવન દુલે. ઝાં.	૯
ફાગણુ ફાગ બેલેરે ગોવંદા; પગરે પાવટડે હરી લેલાવટઅંદા, ઝાં.	૧૦
અધતરે અંત ભોલે હેડોળા, હીઅકે હીએ શ્રીકરનગી કાળા. ઝાં.	૧૧
વધ્યાએ ખીલી કુલવાડી, આળેને આળે મે રમત રમાડી. ઝાં.	૧૨
જેઠ માસે તુલશી કરમાયાં; સોલશે ગોપીઆ પાણીડાં આલ્યાં. ઝાં.	૧૩
તુલશીને ક્યારે ખીતા દીવલડા, હરી હરી કરતાં જાય એના જીવડા, ઝાં.	૧૪
હુ તમને પુછુ મારી તુલસીરે માતા, કુણુ તારી માતા ને કોણુ તરે પીતા. ઝાં.	૧૫
ધરતી મારી માતાને આભ મારો પીતા; દેવકી મારી સાસુ ને કુણુ ભરથાર. ઝાં.	૧૬

થોભંણુદાસના મહીના.

કારતકે કોડીમણીરે, ફીળો પુનમનનો અંદ વાલા; રાધાગી કરે હરીની વીનતીરે, ચરણે રાખો ગોવંદ વાલા. ૧	
માગશ્વરે મેલી ગયારે, પેઉ ગયા પરદેશ વાલા; ભરજેખનમાં ભાંમનીરે, અખળા બાળે વેશ વાલા. ૨	
પોશ માસે પૂજામણીરે, માંબળ સધઅર વાત વાલા; શ્રીકૃણુ આલ્યા દુવારકારે, સોળસે ગોપીનો નાથવાલા. ૩	
માહા મહીને મન માહરે, સીતકુ વ્યાકુળ થાય વાલા; અમણાં લાગ્યાં શ્રી રામનારે, દીઠા જલદવ રાય વાલા. ૪	
ફાગણુ માસે ફરકીયારે, વાગેછે તાલ મરદંગ વાલા;	

મંધુરીશી વાય વાલો વાંશળીરે, હોળી ખેલે ગોવીંદ વાલા. ૫
 ચઢતરે ચીંતામણીરે, ના આંચો નંદ કુમારવાલા.
 કોઈ લાવે પેઢીની વધાંમણીરે, આપુએકાવળ હાર વાલા. ૬
 વધશાખે વનવેડીયારે, પેડીછે દાડમ દ્રાખ વાલા;
 કોયલડી ટુકડા કરેરે, સરવો લાગે એનો સાદ વાલા. ૭
 જોઠ મહીનાનાં રણુ તપેરે, જોવા ઉનાળાના તાપ વાલા;
 લ કામાં જવાલા પગજોરે, ઉભા રહે રઘુનાથ વાલા. ૮
 એસાડ માસ ભલે ઉલટયોરે, થાય વીજળીએના વેગ વાલા;
 ભજીરે ઉલટી મેળી વાદળીરે, વરશા ખારે મેઘ વાલા. ૯
 શરવણુ વરસે સરવડેરે, નદીએ નિરમળ નીર વાલા;
 ભાજે તે રાણી રાજીકારે, ભીજનય દખણીનાં ચીર વાલા, ૧૦
 ભાદવો ભલે ગાજીએરે, શીતળ ચડ્યાં વીસેસ વાલા;
 ગોગદે ભીજનય ધર આંગણેરે, પેઉડો ભીજનય પરદેશ વાલા.
 આસો માસે દીવાળીરે, સજે સુંદરી શણુગાર વાલા;
 લેલાટ ટીલડી સોહામણીરે, કંડે એકાવળ હાર વાલા. ૧૨
 ખારે માસ પૂરા થયારે, આવેલો અધીક માસ વાલા;
 ગાય શીખેને સાંભજેરે, વીનવે થોભણુ દાસ વાલા.

મહીના.

કારતક મહીને મેલી ગયા હરજી હૃદઆમાં રાખો દયા;
 ગોકુળ કેમ કરી રહેવાય, વાલમ વહેલા પધારજોરે, ટેક
 માગસર મહીને મહાલતાં, હરીને આંગણીએ ખોલાવતાં;
 કરતા વાલપણાની વાત. વાલમ. ૨
 પોસે પગ્નુ ગયા પરદેશમાં, મેલી અબળા ખાજે પેશમાં;
 સુતાં શહેજે નવ સહેવાય. વાલમ. ૩
 માધે મોહનજી મન સાંભરે, ગોપીની આંખડીએ આંસુ ઢળે;
 સુનો વાલા વના સંસાર. વાલમ. ૪
 ફાગણ મહીને વન ફુલી રહ્યાં, રમત રસીઆની ભુલીગયાં;
 રસીઆ સેની ચડવે રીસ. વાલમ. ૫
 ચઢતરે મન ચંચલછે મહાર, હું તો ધાંન ધર પ્રભુ તાહર
 ધડી એક જુગ ખરાખાર જાય. વાલમ. ૬
 વધશાખે વાટડીએ જોધ વળી, પોતે પાવડીએ ચડી;

શુના જળ જીમનાંના ઘાટ. વાલમ. ૭
 જેઠે જીવન જેવા નીમરી, સજવા મણુગારે વીમરી;
 ગીરધર ઘડીએ ન રહેવાય. વાલમ. ૮
 અમ્માડેએ આશા સ્વીજનારને, મોહન મનમાં વાત વીચારને;
 પ્રીતમ આવે રહેશે પ્રાણ. વાલમ. ૯
 શરાવણે શેરડીઓ સોપી વળી, દીઠી મેં ન તમારી મંડળી;
 મેં ન દીઠા નંદકુમાર. વાલમ. ૧૦
 ભોજન બાદરે બાવી રહ્યાં, વાલા વચન તમને શાં કહ્યાં;
 પીતતા જીવે તમારી વાટ. વાલમ. ૧૧
 આસો મેં જાણ્યું હરી આવશે, તારે દીવાળી દીલ બાવમે;
 દીપક થાશે ધેર ધેર. વાલમ. ૧૨

હલપતના મહીના.

કારતક મહીને અમળા કહેછે કંથને,
 હવે સ્ત્રીઆંગે આવ્યો શવામી નાથજે;
 હીમાળુ વા વહારે હલખી ટાઢડી,
 શુ થોષો પરદેશ જવાના સાથજે;
 એ મહીને નવ જમ્યે પીયુ પરદેશમાં. ૧
 માગમર મહીને હેંશ ધણી મનમાહરે,
 રસીઆ મંગ રમયાની મામમ રાતજે;
 ધુધટડો કાઢીને ધર આગળ ફરે,
 પીયુ મેલો પરદેશ જવાની વાતજે. એ મહીને ૦ ૨
 પોસે જે અમળાને પીયુડે પરહરી,
 તે નારીનાં પૂરણ મળીઆં પાપજે;
 આમરીએ રહીને તે શું સુખ ભાગવે,
 મહીયરમાં નવ ગોઠે માને પાપજે. એ મહીને ૦ ૩
 માહા મહીને ના કરીએ નાથ મુસાફરી,
 ધડેં ઝાટે જઈ લાવો ખોરી જરજે;
 વેચીને જમશું રે મારા વાલમા,
 જરૂર નહીં જવા દેઉં ધરથી બહારજે. એ મહીને ૦ ૪
 ફાગ રમે ફાગણમાં તરને નારીધો,
 ધેર ધેર નજીતમ કઠિતક નવલાં ધાયજે;
 જે નારીનો નાવલીધો નાશી ગથો,
 કહો તેને કેમ નજરે જોયું જાયજે. એ મહીને ૦ ૫
 ચર્ધતરમાં ચતુરને પંથ ન ચાલવું,

જે ઘેર નારી મારી ચતુર સુખલુને;
 વાલપણે વચનેરે પેઢિને વશ કરે,
 નીરધારયાં પડ્યાં રહે પરીયાંલુ ને. એ મહીને૦ ૬
 વાવલીઆ વાવારે પીયુ વધશાખના,
 રજ ઉડેને માણેક મેલુ થાયને;
 નયનીનું મોતીરે હીરે હારનો,
 કહો પરદેશે કમ તેધારયો જાયને. એ મહીને૦ ૭
 જે તે પરદેશે જાવું દોહલુ,
 ભામ ધખેને લહા જેવી લુ વાયને;
 કોમળ છે કાચારે મારી કંથગી,
 વાલુ માંચ્યાં જમ ફલડીયાં કરમાયને. એ મહીને૦ ૮
 અંબર ધન છાયારે માસ અમાડનો,
 મોર ખોલે મે વરસે મુશળધારને;
 કચરાને કાદવરે મચીઆ મેદની,
 પંખી માળા ધાલે ઠારો ઠારને. એ મહીને૦ ૯
 શાવલુમાં શીવ પુજીને સુખ માગીએ,
 વાહાલાનો નવ હોજો કદી વીજોગને;
 ઉમીયાના સ્વામીગી આપો એટલુ,
 માસુના જાયાનો નીત મંજોગને. એ મહીને૦ ૧૦
 બાદરો બર જોયનનો ફરી નહી મજે,
 વહી જશે જેમ નદીએકિરાં નીરને;
 એવારે દીવશ નવ એજે કાઢીએ,
 વાત વીચારી જીએ નણુદલના વીરને. એ મ૦ ૧૧
 આસોના દીવશ તો અતીરજીઆમણા,
 ખાવું પીયુ કરવા નવલા ખેલને;
 ભેળાં ખેરી જમીએ રમીએ સોગરે,
 છાતીમાં ભીડીને રાખુ છેલને. એ મહીને૦ ૧૨
 માસ અર્ધકમાં અર્ધકપાણે શું કીજીએ,
 રહે જોડીને નેણુ મંગાથે નેણુને;
 જેમ ન છુટે બુટો કાચ ખીચારનો,
 દલપતના પ્રીતમ છે જાણુ પ્રેમલુને. એ મ૦ ૧૩

ભુમાનંદના મહીના.

સખી કારતક કેમ કરી જાય, મોહન મેલી ગયા;
 ખાલી મંદીર ખાવા ધાય, દીવશ દુખના રહયા.

મખી સુની દેખીને મેજ, અંતરમાં અતી બજે;
મેલી પેઉ ગયા પરદેશ, શોક શેણે રજે.

મખી વળ જુગ જોવી જાય, જીવત કેમ નીશરે;
દીધાં સુખ દેખાડીને હેત, વીસારયુ ન વીસરે.

શખી દીલમાં લાગ્યો દાહ, પડી હું પરજીવુ;

હવે જુમાનંદના નાથ, આવે ક્યારે મજે. ૧

મખી માગશરે મહા દુખ થાય, પેઉ ગયા પરહરી;

નથી સંસારમાં સુખ લેશ, વાલા વીજોગ કરી.

મખી પાણી વીનાના મીણુ, શેણે થાય સુખીયાં;

તેમ તરફડીને પડશે તન, દાહણુ અમે દુખીયાં.

કર પેઉ પેઉ પોકાર, ઉભી જોગી વાટડી;

મારૂં થઈ ગયુ વજર શરીર, ન રહે છાતડી.

શખી નેણમાં વરસે નીર, આગ મરે અંતરે;

ગયા જુમાનંદના નાથ, નાંખી પરતંતરે. ૨

શખી પોમે પેઉનો વીજોગ, લાવો શા લીજીએ;

હવે દીલના દુખની વાત, કોની આગે કીજીએ.

શખી સુના મઉદે લોક, અડે મારી નજરે;

હવે શુભએ શા શણુગાર, ન આવે મજરે.

મને ઉતારી ઊડે કુપ, વરત વાદી ગયા;

મેલી અબળા એકાએક, એને ન આવી દયા.

ગયા પુરી પીંજર માંછી, જુરી જુરીને મર;

આવે જુમાનંદનો નાથ, તો દરશન કર. ૩

આવ્યો મહાદુખનો દરીઆવ, પાર કેમ પાંખીએ;

મને મેલી તેને મધ, તણાતી સ્વાંખીએ.

તોય પાપી પ્રાંણુ ન જાય, દોશ કેને દેખએ;

તેનો વેરી વીધાતાનો વાંક, એમ અમગી રહીએ.

મખી ઉછેરી અમરીત પાષ, ભીડીને જુજમાં;

તેણે કર્યો અમારો ત્યાગ, તેતો વાંક મુજમાં.

મખી પીગી રીઝવ્યાની રીત, વાલે બહુ વાવડી;

જુમાનંદ કહે એનો શા વાંક, મને નવ આવડી. ૪

મખી કુદ્યો ફાગણુ માસ, વસંત વહી જાયછે;

હવે કે સંગ એણુ ફાગ, ઉચાટ એ થાયછે.

વાલો પાંખી વસંતી પાગ, સુંદર છોગાં મેલતાં;

ગજે પહેરી ચુલાખના હાર, રંગે શું રેલતાં.

ભરજોયન મારૂ જાય, વરૂયા વાલા વનાં;
 હવે શા કરીએ ઉપાય, થાય બહીષ્કારના.
 મુખી હોળી હાથમા માંહ, વાલા વીજોગે બજે;
 દેખુ જુમાનંદનો નાથ, શાક તારે ટજે. ૫
 મુખી ચપ્પતરે ચીતમાં હોભ, અતીસય થાયછે;
 મારે પીડિ વીના પળ એક, જીગ જોવી જાયછે.
 મુખી મોહન મળવાની, એક અંતરમાં ધાંખડી;
 જોઈ જોઈ જીવણની વાટ, જોઈ મેંતો આંખડી.
 મુખી અમળા એકાએક, મરીસું રડવડી;
 કેમ જાઉં પીડિની પાસ, દીશાએકે નવ જડી.
 મુખી વીરહવતાને તાપ, અંતરનો ત્યારે ટજે;
 જ્યારે જુમાનંદનો નાથ, ભીડી બુજમાં મજે. ૬
 મુખી વધશાએ વહ્યાં વન, વાલો હજી નવ વહ્યા;
 નાવે નીંદ્રા ન ભાવે અંન, ક્યારે થાશે ભિલાં.
 અતી અંતર વીરહનો તાપ, ઉપર છુ વાયછે;
 શેણે શીતળ થાય શરીર, ઉચાટ એ થાયછે.
 મને મેલી મહાવનમાંય, હેડી હાલી ગઈ;
 મારા દીલતા દુખની વાત, કેને જનએ કહી.
 મુખી એકે ન રહો આધાર, ક્યાં જઈને થોભીએ;
 હવે જુમાનંદના નાથ, વીના સુ શોભીએ. ૭
 મુખી જો જગજીવન, મને મેલી ગયા;
 મેંતો કરશે અતી કલપાંત, તોએ ન આવી દયા.
 મુખી અમળાનુ સુ જોર, આલે જો રાખીએ;
 થઈ નાથ વીનાનાં નીરાસ, નીશાસા નાંખીએ.
 મુખી પીયુ મંગ રમવાની હામ, હાથયામાં રહી;
 જોઈ રસીક શીરોમણ શાંમ, કંગાલ હું થઈ.
 કાઢી શુખ સાગરથી ખાહાર, નાંખી દુખ દરીએ;
 હવે જુમાનંદના નાથ, વીના સુ શોભીએ. ૮
 આઘો અસાડ ચમકે વીજ, ગાળે મેઢિલા ઝરે;
 બોલે બપઈઆ દાદુર મોર, કોયલ ટઉકા કરે.
 કોરે કાળજ એના બોલ, અંતરમાં ઊડાંગરી;
 વળી ધોર અંધારી રાત, વીતે શેણે કરી.
 મારૂ જોયન એજે જામ, પીયુને ક્યારે મહુ;
 અતી અંતર વીરહનો તાપ, તેણે હોતો બહુ.

દેખી ધન શગી મહુગાર, ધરે લીલી ધઈ;
નાવ્યા ભુમાનંદનો નાથ, તેણે હુ સુકી રહી. ૯

મખી શરાવણે વરસાદ, તો વરસે સરવડે;
તેણે આઘ્યાં નદીએ પુર, શરેવર ભર્યાં જળવડે.
પાક્યા તરણેલીયો અન, સરા આવી સહુને;
પીયુ વીના પ્રવીવરતા નાર, દેખે દુખ બહુને.
સુને મંદીર અમળા હુ એક, જય કેમ જામની;
બોલે તમરાં અંધારી રાત, કંથ વીના કામની.
અમને અધુર અમરીત પાઈ, રાખ્યાં છે સુખીયાં;
હવે ભુમાનંદના નાથ; વીનાનાં દુખીઆં. ૧૦

મખી બાદરે ભરપુર, નદીએ જાયછે;
તેતો સાગરનો શંગમ, થાવાને ચલાયછે.
મને પીયુ મળવા પ્રયાસ, અંતરમાંતો ધણી;
પણ કેમ કરી થાય મેળાપ, ન સરજી પંખણી.
શરદ રતુમાં આવજો શામ, રંગ ભર્યાં રમીએ;
પાક્યાં શરપે નવાં નવાં અન, જમાડીને જમીએ.
મખી સોમિ નહી મહુગાર, અંગે તે શું ધર;
હુતો ભુમાનંદના નાથ, વીના અડવી ફર. ૧૧

જય ઊતમ આસો માસ, દીવસ દીવાળીરે;
ઢિલી જોગે જીવણની વાટ, મારગ સાંચું બાળીરે.
લખુ કાગળ કોય લઈ જાઓ, આપો મારા નાથને;
હુતો કેમ કરી રાખુ પ્રાણ, કહું જોડી હાથને.
ગયા વીતી બારે માસ, મંદેસો નમેલીએ;
મારા દીલમાં દુખનો આજ, શીણાવર રેલીએ.
મારી વીનતી વાંચીને વાલા, વિતાવલા આવજો;
ભુમાનંદ કહે નહીતો નાથ, મુને પુરત તેડાવજો. ૧૨

ભુમાનંદના મહીના.

રાગ ઘોળ.

જો જીવણ ચાલીઆ, નીર મોહી મારા નાથ;
દરસન વીના દુખીએ ધણે, સરે વરજનો સાથ.
અંતર તાપ વીજોગનો, હુ બહારથી વાય;
મળ્યા વીના હવે માવજી, જુગતુલ્ય રજની જાય.
ફળીઆમાં ધોડી ફરતાં, ધરતાં છોગલાં શીશ;
તે દીન ક્યારે દેખાડશે, ડોલરીઆ જગદીશ.

- પ્રાણજીવણુન હવે પૂરીએ, હૃદય કેરી હાંમ;
 'શ્રદ્ધાનંદના નાથજી, આપો સુંદરશામ. ૧
- અશાડે અલખેલડા, પવનનું પુરું જોર;
 જીજી આવી આકાશમાં, ધન ઘટા ચારે કોર.
 હજી જીત્યાં ફળ પાકીઆં, પાલવીઆં વનપાંન;
 એ રતે પ્રીતમ આવીએ, કરૂણા સાગર કાંન.
 પરેમ સુધારમ પાછને, કાંધા મોટેરા માવ;
 મેલીને મથુરાં ગયા, ન ઘટે મારા નાવ.
 અંતરમાં રહેતો નથી, એક ઘડીએ આરામ;
 'શ્રદ્ધાનંદના નાથજી, આપો સુંદર શામ. ૨
- શાવણુ વરમે મરવડે, નદીએ નીર ન માય;
 આપો હવે અલખેલડા, મગવા મન લલચાય.
 વરસે લીલી વેલડી, આંખુ અપરંમ પાર;
 કોઈક શીવ પુજી કરે, મોડે ગાય મલાર.
 હરી આવી કુંગર ઉપરે, કરે કાંઈ વરત નેમ;
 આ રતમાં અમે તમવીના, કહેને રહીએ કેમ.
 મરવે સુખ મંજારનાં, તમ વીનાછે હરાંમ;
 'શ્રદ્ધાનંદના નાથજી, આપો સુંદર શામ. ૩
- ભાદરવામાં બુધરા, નદીએ આવીઆં નીર;
 એ રતે રહેવું નવ ઘટે, છેટે મામ શરીર.
 પ્રથવીએ અંબર પેરીઆં, લીલાં અતી નવરંગ;
 એ રતે સરવે સીતળ થયાં, અંબજા દાઢેછે અંગ.
 મથુરાં બોલે મોરલાં, ધન કાચો આકાશ;
 એ રતે વહાલમ આવીએ, પુરે અંતર આશ.
 લટકાળા લાગી રહી, અંબના આઠો જામ;
 'શ્રદ્ધાનંદના નાથજી, આપો સુંદર શામ. ૪
- સરદરૂ સોહામણી, આવીયો આસો માસ;
 એ રતે વાલમ આવીએ, રમવા સુંદર શામ.
 નીરમળ અંબર થઈ રહ્યાં, થયાં નીરમળ નીર;
 નીરમળ નાથ પધારીએ, છોગાળા બળવીર.
 દમરાએ દલ ચાલીઆં, બાંધા નદીએ ઘાટ;
 એ રૂપમાં અલખેલડા, વલી વલી જોડે વાટ.
 છેલ જામીલા સામલા, ઠરવાનુ છે ઠામ;
 'શ્રદ્ધાનંદના નાથજી, આપો સુંદર શામ. ૫

કારતક માસે કાંનજી, વાટ જીવે વરજનાર;
 અંતર ઉતાપો ધણો લોચનીએ જળધાર.
 અલખેલા વર આવીએ, ડોલરીઆ સુખ દેણ;
 વાટ જોઈ જોઈ વાહાલમા, ઝાંખાં યદિ ગયાં નેણ.
 એકાદશી પ્રેમાધની, ઉત્સવનો ઠરાવ;
 એ રતે અહીંઆં આવીએ, મીઠડા ખોલા માવ.
 તમઝાડ તલપે ધણુ, ઝરવે ગોકુળ ગાંમ;
 'પ્રહ્લાનંદના નાયજી, આણે સુંદર સ્યામ. ૬
 માગઝર મહીનો આવીએ, ખેડી રત હેમંત;
 પ્રીતમ હજી ન પધારીયા, કોમળ મારા કંથ.
 ઝારઝડાં પણ મુભાગીઆં, જ્યાં ત્યાં જોડી જાય;
 અમને મેલી એકલાં, ગયા ત્રીભાવન રાય.
 ઝરજ રીતે જીરમાં, કુહ્યાં કમળનાં વરંદ;
 અમને કદી કુલાવશે, છોગાળા વરજઅંદ.
 અરજ સુંજો આગમ તજો, કરો પુરણ કામ;
 'પ્રહ્લાનંદના નાયજી, આણે સુંદર ઝાંમ. ૭
 પોત્ર માસે પ્રેમદા, હેરે વાટ હમેશ;
 કંઠણ થયા કેમ કાંનજી, જઈ વરયા પરદેશ.
 જળ થળ શીતળ થઈ રહ્યાં, શીતળ મેજ મુભાજ;
 અંતર શીતલ નવ થયાં, વણુ દીઠે પ્રજરાજ.
 પંગતીમાં ફરી પીરમતા, કરતા અતી મનુવાર;
 તે દીન અમને ઝાંભરે, વહાલંમ વારંમવાર.
 રશીઆજી તમે રીજીને, દેતા વસ્ત્ર ધનામ;
 'પ્રહ્લાનંદના નાયજી, આણે સુંદર શામ. ૮
 માહા મહીનામાં માવજી, ખોલે મંત વસંત;
 આ રતમાં અલખેલડા, કેમ નાવીયા કંથ.
 પ્રીતમ આવી પંચમી, લોક ખેલેછે ફાગ;
 વહાલમ તમ વીના વાચીયો, વરજ ત્રીયાને વેરાગ.
 એરડીઆ નીચે એમંડી, ખુબ કરતા ખેલ;
 એ દીન અતીશય ઝાંભરે, રૂપાળા રંગરેલ.
 અરજ સુણી હરી આવીએ, વાટ જીવે વરજનાર;
 'પ્રહ્લાનંદના નાયજી, આણે સુંદર શામ. ૯
 ફાગણ ફાગ રમાડવા, આણે પ્રાણુ આધાર;
 શામ રેનેહી શામળા, વાટ જીવે વરજનાર.

નર નારી હોરી રમે, તજી લોકની લાજ;
 આંખે ટાણે હરી આવીએ, રંગભીને વરજરાજ.
 આંખડીએ ચડી ચાલતા, છત્રીની કરી છાંય;
 લટક તમારી લાલજી, ચોરી ચીતડા માંય.
 અંતર જામી આવીએ, દોહલી વેળાના દાસ;
 'શ્રદ્ધાનંદના નાયજી, આંખો સુંદર શામ. ૧૭
 ચર્ધતર માંજે સામળા, આંખ્યા તહી અપીનાશ;
 વનમપતી મહુ પાંગરી, કુલાંછે પલાસ.
 અંપા જાળ અંખેલીયો, કુલી લતા અપાર;
 એ રતે કેમ ન આવીયા, ભોગી ભર ભરથાર.
 એરડીયા તણી એણરી, ખુબ કરતા ખ્યાલ;
 તે દીન ક્યારે દેખાડ્યો, નટવર નંદના લાલ.
 કે દીન કરશે કાંનજી, આવી અહીઆં મકાંમ;
 'શ્રદ્ધાનંદના નાયજી, આંખો સુંદર શામ. ૧૮
 જઈશાંખે વરજ વીનતા, પંથ જીવે કરી પ્રીત;
 લુ આવી હરી ન આવીઆ, અંતા વાંચી છે ચીત.
 કોયલડીરે કરે ટકિડડા, આંખે આવીએ સાંખ;
 મારગ સામુ માવજી, જોઈજોઈ પાકી આંખ.
 વાચ ઉનો વાચરો, થળ જળ ઊડાં જાળ;
 તમવીના તન અળગા તણાં, ઉતાં ત્રીભોવનરાય.
 મળવા કારણ માનની, ધરે અંતરે હાંમ;
 'શ્રદ્ધાનંદના નાયજી, આંખો સુંદરશામ. ૧૯
 ખારે મામ પૂરા થયા, આંખો મામ અંધીક;
 પ્રીતમ પાલુ ન પધારી, કરવા મથુરામાં ઠીક.
 અંધીક મહીને અતી ધણી, આંખા હતી મન માંય;
 તમ વીના મુની જેજડી, મળવા મન અકળાય.
 પેહલી લગાડી પ્રીતડી, રેહિયું ન ધરે દૂર;
 તમ વીના મારા નાયજી, હઈડે દુખ ભરપુર.
 'શ્રદ્ધાનંદની વીનતી, ઉર ધરી અપીનાશ;
 મેહર કરીને માવજી, તેડી લેજેરે પાસ. ૨૦

રતનાના મહીના.

(સાખી.)

કારતક રસની કુપળી, તપણાંમાં ઝળકાય; અંમ શમારે રાધકા,

મનરથ રહેશે સોભાય. કારતક કંથ મેલી ગયા, સાંભળ મધ્યમર
 થાત; ગોકુળનીરે ગોવાલણી, ધમવા લાગીરે હાથ. વાયદા ઉપર વ-
 ધતા ગયા, દીવશ ગણતાંરે માસ; અમોરે વીસવાસે વળગી રહ્યાં,
 મોહન મળવાની આશ. મગારે મહેદરછે ધણાં, નાથ વીનાની
 શી નાર; બગરે કરી કેમ બોલીએ, મસ્તક નહીરે મોરાર. અમોરે
 મળતાંસુ મળી ગયાં, આપી રાખી ન કાંચ; કહેવા મરખું રહ્યું
 નહીં, જાણે જાલવરાય. પુરવની પ્રીત સંભારીએ, જાણી પોતાની
 દાસ; રતનાના સ્વામીરે સામજા, પુરો અખળાની આશ. ઓધ-
 વગીરે સંધેસોડા, કહેને મથુરાં મોજાર; નેદહાડાના ગયા નાથજી,
 જુરે બરીજની નાર. ઓધવગી. ૧

(સાખી.)

માગસર મન મેગળ થયો, ઉપર નહી અસ્વાર; મધુપુરમાં વા-
 સો વસે, અંકુમનો દેનાર. માગસર મહીનો આવીયો, ના આંચા
 નંદકુમાર; સંભારતાં સાંસો પડે, આંખે આંસુની ધાર. આસા
 ઉમેદે અવતરયાં, અખળાને અવતાર; કહેને અમેકેમ ક્રામીએ,
 મેલી ગયારે મોરાર. પ્રથમતો મધુકર મોકલયો, વાલે કાવ્યોછે જો-
 ગ; આપણુ અખળાને એ ધરે, જોને કરમના ભાગ. ધરમાંતે હ-
 જવી હું પડી, બહાર નવરે બોલાય; કુવાને કેરી છાંયડી, કુવામાંરે
 સમાય. મળતાં મોટમ નવ રાખીએ, આપો શ્રીભગવાન; રતનાના
 સ્વામીરે સામજા, દોને દરશન દાન. ઓધવગી. ૨

(સાખી.)

પાંચેતો પરવશ પડી, વરહે વાધો અતી અંગ; ઓપડ યુલુ
 લાગો નહી, ડગીયો શામ બુજંગ. પાંચેતો પહેલા પુરમાં, જોખન
 બાળેવેશ; પુરણુ પાપ તેનાં મહ્યાં, જોનો પીયુ ગયો પરદેશ. આછી
 પટોળીરે ઓઢવા, સ્ત્રીવાળાની ઠાઠ; પાંચ પહેરની રાતડી, વાલે
 ક્રીંચીછે રાઠ. સાંજ સંજોગે મડિ મળાં, જુએ વાલાની વાટ; વીસા
 રયા કેમ વીસરે, ઊભા જમુનાને ઘાટ. ધણુરે ગાઢુ કરી રાખીએ,
 હઈડુ નવરે હાથ; પ્રીત કરી કેમ પરહરયાં, ના આવા નગણુરે ના-
 થ. બળતી બોલુધુ હું હવે, રખે રાખતા રીસ; રતનાના સ્વામીરે
 સામજા, પાંચ નામુછું શીશ. ઓ ૩

(સાખી.)

માહા મહીને મનમાર, આકુળ બાકુળ થાય; રમે વીજોગણુ
 રાંધકા, એક ન સુજો ઉપાય. હમી હરી શે ન આવીઆ, આવ્યો
 મઠકર માસ; ભાગ વીના કેમ પામીએ, વાલાગીનો વીલાસ. કુવળ

સરખી કામળી, આવી હરીને હાથ; આપે કાળા એ કુખડી, ભ-
લી ભગીંછે ભાત. સરખા સરખી સાહેલડી, જમુના નાહવા
જાય; પુગીને માગેરે પેમદા, મળજો જલદ રાય. એક દુઃખે અ-
મા દાગીએ, ખીચુ કુખજનુ સુખ; નીરચુલુ જોગ વળી લખે,
દાઝા ઉપર લુલુ. દ્યારે દામોદર દીલ ધરી, ખેડા શી ભગવાન; રત-
નાના શામીરે સામળા, ક્યારે મળશેરે કાન. ઓધવળી. ૪

(સાખી.)

ફાગલુ આવ્યો હે સખી, કેસુ કુધ્યા રમાજ; રૂદન કુલારાધકા,
ભમર કનહીએ લાલ. મધજો શીયાજો વહી ગયો, આઁયો ફામલુ
માસ; અંતરમાં અતી ઉપજે, હોળી રમવાની આશ. વસંત વંદા
વાને હું જતી, કંકુ ભરીને કમોજ; કેસરી સાણુરે પહેરવા, મુખ
ભરીને તંબોજ. અખીલ ચુલાલ ઉડે ધણું, વાગે તાલ મરદંગ;
કોકીલ શબ્દ સોહામણા, કાપે અખજાનું અંગ. તરવર આંખો
મોરીએ, કુધ્યાં કેસુડાં વન; અમો અખજાને એ ધટ્ટું, મરવુ
મુઝાઈ મન. પેરી વીધાતાએ લખ્યો, વાલા તણુરે વીજોગ; રત-
નાના શામીરે સામળા, આવી કરો સંજોગ. ઓધવળીરે. ૫

(સાખી.)

અધતરે ચતુરા રમ ભરી, ઉભી જમુનાં તીર; પંથ નાજતી પે-
મદા, રડતાં ભીજે ચીર. અધતર માસનો આંદલો, રૂડી નીરમજ
રાજ; સ્વપનામાં શાંભી રમી ગયો, -હદે કાંઈ રળીઆત. જગીને
જોતાં દીસે નહી, ફાગ પડીછે પેટ; મોલાવ્યો મોલે નહી, નાસી પે-
ઠારે નેટ. કોમળ કર ધરી લેવડો, ચતુરાં નાજે ચોપાસ; જોળતાં
ખુટી રાતડી, ન મળીઆ શ્રી અવીનાશ. પાછલી રાત પડોદીયુ, ઉ-
ઠી પ્રાતઃકાળ; જોસીડા જોમ સંભાળજે, આ શુ આજપંપાંજ. સુ-
ખ સ્વપનાનું સાંભરે, ભીતર ભડકારે થાય; રતનાના શામીરે સા-
મળા, આવી મળતાં ઓલાય. ઓધવળીરે. ૬

(સાખી.)

વધશિખ આવ્યો હે સખી, વહી ગયા અટમાસ; હમી મંદેશો
ના આવીયો, કાગળની શી આશ. વધશિખે વાયા વાંવલા, પાકયાં
દાડમ દરાખ; પાકીને રાંચલુ આંખલી, ગળી આંખાની સાખ. લુ-
કનાં લહેરા લાગે ધણું, બહાર નવ નીમરાય; ધરતી ધખેને રવી
તપે, કોમળ મુખ કરમાય. કુલડાંની સેજ સમારીએ, ખેડે સંપો
ને જાય; વાલાગી ફેરે વીંઝણે, કેને દોળુ વાય. માગ મમારૂ-
સેતીએ, સેથે ભગુરે સીંદર; નાથજી લાહરો લીગીએ, જોખન

જન્ય ભરપુર. ગીખમ રૂપ અતી હોહલી, વાલા વીચારો મન; રતના
ના સ્વામી શામલા, સોપ્પું તનમન ધન. ઓધવગીરે. ૭

(સાખી.)

જો જોડી સોગડી, પાસા લોધા હાથ; જાણ્યું પડશે પાધરા,
અવળા પડીઆ નાથ. જો લગી જોધ વાટડી, કોધ આંધિને જન્ય;
કાગળ કટકો મળયો નહી, લખવા જાદવ રાય. મરવું ને મુખથી
કયમ કહું, મરણ હરીનેરે હાથ; પ્રીતમગત મરતા થઈ રહી, જાણો
વધકુંડ નાથ. મગપણ માયું સુઝે કહે, પ્રીત પીતળ ફોક; એરે
ઉખાણો માયો મળીઓ, બલા હમાવ્યા લોક. દોષ અમારા અ-
દરપનો, વાલાગીનો શો વાંક; સુખ દુખ મરજ્યું દેહને, મારી
વીધાત.એ ટાંક. ચપુર થઈ નવ ચુકીયે, જાણે અખજાનો ધરમ;
રતનાના સ્વામી શામળા, વળવી ખેમશે કરમ. ઓધવગીરે. ૮

(સાખી.)

અસાડ આવ્યો હે સખી, કેમ કરી કાઢું દન; નાથ નમેરા થઈ
રહયા, -હદે પડ્યારે રતન. અસાડો ધન ઉલટો, માગ્યા વરસેરે
મેહ; વીજલડી ચમકા કરે, વાલે દીધોરે છેહ. મોરના મોર મોહા-
મણા, દાદુર ખાલેરે જોર; કોયલડી ટકીકા કરે, નાવ્યા નંદકોમોર.
રાત અંધારી ઉડે આગીઆ, દેખી અંધકેરે મન; દીવડો દીધે
ખીહામણો, નાચ્યા જગજીવન. લોલા ચરણા અવનીએ ધરયા,
તરવર ગોરગંભીર; પંખીડે માળા ધાલીયા, જ્યાં તીયાં ભરીયારે
નીર. જોગીડા પણ પંથ પરહરી, ખેઠા એક આસન; રતનાના સા-
મીરે શામળા, આંધો જીગજીવન. ઓધવજોરે. ૯

(સાખી.)

શાવણ માસે સજ થઈ, દરપણ જીહાજે અંગ; તતક્ષણ તે ધ-
રણી ઢળી, જાણે ઉશો ભુજંગ. શાવણ માસ મોહામણો, હીડોજાનાદન;
હીચે તે રાખા રાધકા, ધણ્યું વીડે અનંગ. મરખી મહિલી સુજ મળી,
જમુના નાહાવારે જન્ય; કેમરી તીલક મોહામણાં, કોમળ રંગ્યારે
વાય. ગર્કરી પુત્રે સાહેલડી, ઉરમાં પુણ્ણી માળ; ખીજરે કરમાં
કંકાવડી, મુખે શ્રી ગોપાળ. ચાર પોહોરનાં જગણ કરે, ગોરી ગ-
રખારે ગાય; રાત થોડીને રમત ધણી, રમે વાહાણ્યું વાય. શાવણ
પાકયો આંખલો, કોને ફરીએ બિટ; રતનાના સ્વામીરે શામળા,
આડો જમુનાનો ખેઠ. ઓધવજો. ૧૦

(સાખી.)

ભાદરવે બવન પાંચમે, ખળકે હીડાળા ખાટ; પુરપને પંખે પં

દમણી, જીએ વાલાની વાટ. ભાદરવો ભરપુરમાં, બહુ જાણાય જો-
ગ; ગગન વીશે કરે કાઠકા, નાખ્યા નંદ કીશેર. ઉતર દેશથી ઉલ-
ટયો, થયો ધોર અંધાર; વીજલડી ચમકા કરે, નાખ્યા નંદકુમાર.
પંચરંગના આભમાં, મોટા તાણારે મછ; અંપક વરણીરે રાંધીકા,
ચોર ભીજાય સ્વછ. નદીએ નીર ભર્યાં ધણું, નવ દીશે ઉતાર;
વેરણુ જમુના પુરે ચડી, પીયુડો પેલેરે પાર. બાળ બધું સુખ દેહજી,
જેનો નાથ નોઠાર; રતનાના સાંભીરે શામળા, બળતી બોલુજી જોર.
આધવગી. ૧૧ (સાખી.)

આસોએ આશા હતી, મળવાની મનમાંય; આધવગી બલે
આવીઆ, વીરો થાઓ વીદાય. દુખના દહાડારે વહી ગયા, આ-
વ્યોરે આસો માસ; મુકિડો સપરમે દહાડલે, વસે પોતાને વાશ. ન-
વરે દહાડારે ગમ્યા નોરતાં, નાચારે દમરારે માંય; મોટા આછવ
દીવાળીનો, આવી કરશે હાંય. સખી સાહેલી મુકિ મળી, હરીને
લેવાને જાય; આજે મારગ હરી આવશે, ઉલટ અંગ ન માય. ધ-
નતેગમ ધા ધોઈને, સજ્યા સોજ મણુગાર; નવજીતે કાજળ સા-
ચીઆં, મળવા નંદકુમાર. કોમળ કરમારે દીવડો, હાઈ હરખ
અપાર; હરીને નીહાળવાનીમરી, ઉભી આંગણા બહાર. મનના
મનોરથ વહીગમ્યા, એક ન સીધુકાજ; રતનાનાં સાંભીરે શામળા,
વાલુ ક્રીધુ છે રાજ. આધવજીરે. ૧૨

(સાખી.)

અંધીક માસ વળી આવીઓ, તેથી આંચો તરાસ; વળી એ
કેવો વીતશે, વીત્યા બારે માસ. બારે માસ તો વહી ગયા, તેરમા-
ની શી પેર; પુરસોતમ પેહેલો નથી, કોણે કીધો છે કેર. બાર ર-
વી બાર પક્ષણી, અંધીકુ આછુ ન થાય; અંધીક માસ કરમે કયાં
જખ્યો, ધણો થયો દુખદાય. વરષ પછવાડે વાછડું, મુકયો મળ
માસ; રખે વળી મુકિદમો કરે, એનો શો વીસવાસ. રાધા લલીતા
અંદરાવળી, ભામા આદે જે વામ મુકિડોના મન મનાવીઆં, આવ્યા
સુંદરશામ, તેરમાસ પુરણુ થયા, જે કોઈ પ્રેમેરે ચાય; સાંબળતાં
સુખ ઉપજે બેહુ વહકુંડ જાય. પદ અગનોતેર રાગ સોરઠી; બતરી
શેર પ્રબંધ. ગુણીજન મન વીચારજો, એછે રમનોરે કંદ; શંક-
વ સતર પંચાણવો. માસ માગસર સાર, પ્રથમ પક્ષ એકાદશી; ઉત
મ અંદરવાર. મન કરમ વચન બુધે કરી, રચીયા ત્રયોદશ માસ,
રતનાના સવાંભીરે શામળા પ્રીતે પુરજો આશ. આધવગીરે. ૧૩

સમાપ્ત.

જાહેર खबर.

આ નીચે લખેલા નાટકો ગાયન સાથે (વાપેરા) ગૃહી ગૃહી રાગમાં મરમ નાટક ગાયનથી ગવાય અને નાટકમાં ભજવી શકાય એવાં આમારે ત્યાંથી મળશે.

ગુલબં કાવળી નાટક (વાપેરા)
 સીતા દરણુ નાટક (વાપેરા)
 કેલર્જિયા કુંવર નાટક (વાપેરા)
 વીક્રમ સ્ત્રીચરીત્ર નાટક (વાપેરા)
 સુંદર કામદાર નાટક (વાપેરા)
 ભોજપુલ રતનસીંહ નાટક (વાપેરા)
 ભાનુમતી સ્ત્રીચરીત્ર (નાટક)
 શમીચરણું (નાટક)
 સીતા રવચંદર નાટક.

એ સીવાય ઘણા જાતનાં પુસ્તકો આમારો દુકાનથી ઘણી મુશતી કીમતથી મળશે.

આમારે ત્યાં અમૃતઝાગર નામનું વૈદકનું પુસ્તક મુળ દી-
 દુસ્તાની બાપામાં હલુ, પાણુ દાલ તેનો શુદ્ધ ગુજરાતી બાપામાં
 તરણુમો કરીને મોટા અક્ષરે અને જડા કાગળ ઉપર મરમ છા-
 પથી તૈયાર થયું છે. એ (૮)પેજ કહેછે. તેનું પુંડુ મજબુત અને
 સાફ સોભાવમાન કર્યું છે. આ પુસ્તક દેશી લોકોને બહુ ઉપયો-
 ગનું છે અને શુદ્ધ ગુજરાતીમાં એવો વૈદકનો અંથ કોઈ નથી તેથી
 વેદ લોકોના તથા ગુણીજનોના ઉપયોગમાં સાફ થશે. માટે એની
 કીમત રૂ. ૪-૦-૦ રાખી છે માટે જે સાહેબાને જોઈતું હોય તે-
 મણે નીચેના સરનામાથી લખવું. સામટી લેનારને ફાયદો કરીને
 આપવામાં આવશે.

અમદાવાદ

}

ગુકસેલર. માહાદેવ રામચંદ્ર.
 ડો. લણુ દરવાજા પાસેની દુકાન.

